

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 83.053 van 21 oktober 1999
in de zaak A. 55.091/VII-12.332.**

In zake : 1.de gemeente LENDELEDE,
2.Eric GHEYSENS,
3.Jean-Pierre AMEYE,
4.Frans MONTEYNE,
die woonplaats kiezen bij
advocaat B. VAN DORPE,
kantoor houdende te KORTRIJK,
Loofstraat 39,

tegen :

1. de bestendige deputatie van de provincie-
raad van WEST-VLAANDEREN,
2. het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door
de Vlaamse regeing,
dat woonplaats kiest bij
advocaat B. BRONDERS,
kantoor houdende te OOSTENDE,
E. Beernaertstraat 106.

tussenkomen de partij :

de n.v. STEVAN,
die woonplaats kiest bij
advocaat A. LUST,
kantoor houdende te SINT-ANDRIES-BRUGGE,
Burggraaf de Nieulantlaan 14.

D E R A A D V A N S T A T E, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat de gemeente
LENDELEDE, Eric GHEYSENS, Jean-Pierre AMEYE en Frans
MONTEYNE op 10 december 1993 hebben ingediend om de
nietigverklaring te vorderen van :

"1°. Het besluit van de Bestendige Deputatie van de
Provincieraad van West-Vlaanderen genomen op 22 april
1993 waarbij aan de n.v. STEVAN, gevestigd te
8860 LENDELEDE, Heulsestraat 104, onder bepaalde
voorwaarden vergunning wordt verleend, om een in-
richting gelegen te Heulsestraat te 8860 LENDELEDE,
kadastraal bekend (...) met als voorwerp : een

stortplaats voor huishoudelijke afvalstoffen uit te breiden met een bergingscapaciteit van 700.000 m³, namelijk in vak C en D;

2°. Het besluit van de minister vice-president van de Vlaamse Regering en Vlaamse minister van leefmilieu en huisvesting van 8 oktober 1993, betekend aan verzoekster bij aangetekende brief van 12 oktober 1993 (datum poststempel 13.10.1993) luidende als volgt :

Artikel 1 - De ontvankelijk bevonden beroepen door :
1° het College van Burgemeester en Schepenen te LENDELEDE;

(...)

10° Eric GHEYSENS, Kuurnsestraat 65, 8860-LENDELEDE

(...)

13° Jean-Pierre AMEYE, G. Dussartlaan 87, LENDELEDE

14° Frans MONTEYNE, Heulsestraat 88, LENDELEDE;

(...)

aangetekend tegen de beslissing nr. 34025/7/A/1 van 22.04.1993 van de Bestendige Deputatie van de provincieraad houdende (...) worden gedeeltelijk gegrond verklaard.

Artikel 2 - De bestreden beslissing (...)

wordt gewijzigd als volgt :

1° onder artikel 4 na 'V08 : stortplaatsen voor afvalstoffen' de volgende bepalingen toevoegen :

'met inbegrip van de verplichting om in noodsituaties en mits voorafgaandelijke goedkeuring van de toezichthoudende ambtenaar of in opdracht van de Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaamse Gewest, huisvuil met inbegrip van composteerbare fracties, te aanvaarden'.

2° onder artikel 4 de eerste bijzondere voorwaarde vervangen door de volgende bepalingen :

'binnen de strook van 25 m breedte gelegen langsheen de tuinen van de zich in de omgeving bevindende woningen mag enkel bodemas van huisvuilverbrandingsinstallaties, bouw- en afbraakpuin worden gestort'.

Artikel 3 - De overige bepalingen van het beroepen besluit worden bevestigd.

Artikel 4 (...)"

Gelet op het arrest nr. 46.628 van 24 maart 1994 waarbij de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit wordt verworpen;

Gezien het verzoekschrift tot tussenkomst van 29 september 1994;

Gelet op de beschikking van 4 oktober 1994 die de tussenkomst van de n.v. STEVAN toelaat;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op de beschikking van 15 oktober 1998 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gezien het verzoek tot voortzetting van de eerste verzoekende partij en de laatste memorie van de tweede, derde en vierde verzoekende partijen en van de tweede verwerende partij;

Gelet op de beschikking van 31 maart 1999 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 6 mei 1999;

Gehoord het verslag van Staatsraad R. STEVENS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VAN DORPE, die verschijnt voor de tweede, derde en vierde verzoekers, van adjunct-adviseur K. DEWULF, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, van advocaat B. BRONDERS, die verschijnt voor de tweede verwerende partij, en van advocaat A. LUST, die verschijnt voor de tussenkomende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Feiten

Overwegende dat de volgende feitelijke gegevens van belang zijn :

1.1. Op 23 oktober 1993 dient de tussenkomen-
de partij een milieuvergunningsaanvraag in voor "het
veranderen van een inrichting", met als voorwerp "stort-
plaats voor huishoudelijke afvalstoffen.

Het is de bedoeling kleiputten, gelegen te
Lendelede, op te vullen.

1.2. Op 22 april verleent de bestendige deputatie
van de provincieraad van West-Vlaanderen de gevraagde
vergunning.

Artikel 1 van het vergunningsbesluit luidt
als volgt:

"Aan de N.V. STEVAN, gevestigd te 8860 Lendelede,
Heulsestraat 104, wordt onder de voorwaarden bepaald
in onderhavig besluit vergunning verleend, om een
inrichting gelegen te Heulsestraat te 8860 Lendelede,
kadastraal bekend:

Gemeente	Afd.	Sectie	Perceelnr.
Lendelede	L	C	209/r
Lendelede	L	C	213/d/deel
Lendelede	L	C	214/a/deel
Lendelede	L	C	215/a/deel
Lendelede	L	C	232
Lendelede	L	C	250/deel
Lendelede	L	C	251/a

met als voorwerp : een stortplaats voor huishoude-
lijke afvalstoffen uit te breiden met een bergings-
capaciteit van 700.000 m³, namelijk in vak C en D:
de vergunning wordt geweigerd om de stortplaats uit
te breiden op vak E met bergingscapaciteit van
200.000 m³, dit is het perceel kadastraal bekend
LendeledeLC287/a/deel".

De inrichting, die volgens het gewestplan
Kortrijk is gelegen in ontginningsgebied met nabestem-
ming gebied voor gemeenschapsvoorzieningen en openbare
nutsvoorzieningen, wordt vergund voor een termijn van 10
jaar en onder de volgende voorwaarden:

"Voor de in artikel 1 bedoelde vergunning gelden in het bijzonder volgende algemene, sectoriële of bijzondere voorwaarden:

- V01 : Algemene Milieuvoorwaarden Algemeen
- V02 : Algemene Milieuvoorwaarden - geluid
- V03 : Algemene Milieuvoorwaarden - oppervlaktewater
- V04 : Algemene Milieuvoorwaarden - bodem en grondwater
- V05 : Algemene Milieuvoorwaarden - lucht
- V08 : Stortplaatsen voor afvalstoffen

Bijzondere voorwaarden :

- In vak C mag enkel bodemas van huisvuilverbrandingsinstallaties en bouw- en afbraakpuin gestort worden; de andere frakties worden gestort in vak D
- de ontgassingsinstallatie moet uitgevoerd worden volgens het bijgevoegd concept
- er moet een wielwassing zijn om de vervuiling van de straat te vermijden
- de vervuiling van het domein dient ogenblikkelijk te worden verwijderd wanneer deze zich voordoet (zwerfvuil ed.)
- het percolaatwater mag niet in aanraking komen met het oppervlaktewater
- het groenscherm moet worden uitgevoerd zoals voorzien en de berm moet ook beplant worden
- de ontgronding moet gebeuren volgens de voorwaarden van de bouwvergunning en de milieu- of ontgrondingsvergunning, de klei dient verwijderd te worden vooraleer er wordt gestort.

Dit doet niets af van de strikte naleving van de volgende voorwaarden : Besluit van de Vlaamse Executieve van 7 januari 1992 houdende vaststelling van het Vlaams Reglement inzake milieuvoorwaarden voor hinderlijke inrichtingen, zoals gewijzigd bij Besluit van de Vlaamse Executieve van 31 juli 1992 (VLAREM II-Belgisch Staatsblad 14 december 1992, err. 5/02/1993, van kracht geworden op 1 januari 1993".

Dit is het eerste bestreden besluit.

1.3. Tegen dit besluit worden verschillende administratieve beroepen ingesteld, onder meer door de tussenkomende partij -die het niet eens is met de eerste bijzondere voorwaarde- en de verzoekende partijen.

1.4. In het kader van de beroepsprocedure worden de volgende adviezen uitgebracht :

(a) Op 2 juni 1993 brengt het bestuur natuurlijke rijkdommen en energie een gunstig advies uit.

(b) Op 15 juni 1993 brengt de administratie gezondheidszorg een voorwaardelijk gunstig advies uit.

(c) Op 6 juli 1993 adviseert het bestuur ruimtelijke ordening principieel ongunstig.

Overwogen wordt onder meer :

"Mijn bestuur is van mening dat de private uitbating van de stortplaats in de ontginningszone, zonder een globaal aanlegplan voor het totaal van de bestemmingszone, inclusief de vastlegging van de nabestemming op een bepaald hoogtepeil, de toekomstige goede plaatselijke aanleg in het gedrang kan brengen".

(d) Op 7 juli 1993 brengt OVAM een gunstig advies uit.

In het advies wordt er op gewezen dat volgens de bepalingen van het afvalstoffenplan 1991-1995 de bestaande klasse II-stortplaatsen die gelegen zijn in hydrogeologische veilige gebieden prioritair dienen uitgebouwd te worden. Voorts wordt overwogen dat de geologische en hydrogeologische opbouw van het terrein, wat de bescherming van het grondwater betreft, gunstig is voor de inrichting van een stortplaats.

(e) Op 14 juli 1993 adviseert het bestuur milieuvergunningen gunstig, mits :

- stortverbod in het gedeelte van stortvak D gelegen op minder dan 200 meter van het woongebied;
- verbod rechtstreeks huisvuil te storten
- aanpassing van bepaalde vergunningsvoorwaarden.

(f) In haar advies van 19 juli 1993 stelt de gewestelijke milieuvergunningscommissie het volgende voor :

"5.1° De beroepen gedeeltelijk gegrond verklaren
5.2° De bestreden beslissing wijzigen als volgt :
1° onder artikel 4 na 'V08 : stortplaatsen voor afvalstoffen' de volgende bepalingen toevoegen :
'met inbegrip van de verplichting om in noodsituaties en mits voorafgaandelijke goedkeuring van de

toezichthoudende ambtenaar of in opdracht van de Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaamse Gewest, huisvuil met inbegrip van de composteerbare fracties, te aanvaarden';

2° onder artikel 4 de eerste bijzondere voorwaarde vervangen door de volgende bepalingen :

'binnen de strook van 25 m breedte gelegen langs-
heen de tuinen van de zich in de omgeving bevindende
woningen mag enkel bodemas van huisvuilverbrandings-
installaties, bouw- en afbraakpuin worden gestort'".

1.5. Op 8 oktober 1993 beslist de Vlaamse minister van leefmilieu en huisvesting de beroepen deels gegrond te verklaren en het beroepen deputatiebesluit van 22 april 1993 te wijzigen op grond van de volgende overwegingen:

"Gelet op de ligging van de inrichting in een ontginningsgebied met nabestemming gebied van gemeenschapsvoorzieningen en openbare nutsvoorzieningen volgens het gewestplan Kortrijk (K.B. van 4 november 1977);

Overwegende dat het vak E paalt aan de noordzijde aan een woonuitbreidingsgebied, waarvoor de gemeente de toekomstige ontwikkeling ziet cfr. het recent opgestelde voorontwerp van B.P.A. nr. 15 Kuursestraat; dat het vak D is gelegen binnen het voorontwerp van B.P.A. Bergkapel (tevens gelegen in een voorstel van bijhorend onteigeningsplan) dat na ontginning de bestemming natuurgebied voorziet;

Overwegende dat het ongunstige advies van het Bestuur Ruimtelijke Ordening is gestoeld op de mening dat de private uitbating van de stortplaats in de ontginningszone, zonder een globaal aanlegplan voor het totaal van de bestemmingszone, inclusief de vastlegging van de nabestemming op een bepaald hoogtepeil, de toekomstige goede plaatselijke aanleg in het gedrang kan brengen; dat hiermee evenwel geen rekening kan worden gehouden vermits bedoeld BPA zich nog slechts in een voorontwerpsfase bevindt en bijgevolg nog niet van toepassing is;

Overwegende dat vanuit oogpunt van de stedenbouwkundige en ruimtelijke aspecten gesteld kan worden dat de exploitatie van de inrichting die het voorwerp van de voormelde vergunningsaanvraag uitmaakt, verenigbaar is met voormelde ruimtelijke en stedenbouwkundige voorschriften;

Overwegende dat de stortplaats van de N.V. STEVAN hydrogeologisch gezien als zeer goed dient beschouwd; dat het risico voor grondwaterverontreiniging praktisch onbestaande is gezien de aanwezigheid van een dikke kleilaag;

Overwegende dat planologisch gezien de inplanting minder ideaal is gezien de nabijheid van woningen en woonwijken;

Overwegende dat de kleiwinning niet enkel geschiedt ten behoeve van de creatie van stortruimte, maar ook op zichzelf een economische betekenis heeft daar voornamelijk hoogwaardige klei voor de dakpannenindustrie gewonnen wordt;

Overwegende dat het gescheiden storten in deze stortplaats van : op de ene plaats (vak C) enkel bodemas van huisvuilverbrandingsinstallaties en bouwen afbraakpuin en op de andere plaats (vak D) de andere fracties, in de praktijk niet haalbaar is, en een goede exploitatie van deze stortplaats belet; dat deze voorwaarde werd opgelegd met het oog op de bescherming van de aanpalende woningen en tuinen, meer bepaald om geurhinder te voorkomen; dat hiervoor een technisch haalbaar alternatief kan worden voorzien; dat met name het storten van afvalstoffen die aanleiding geven tot anaërobe gistingprocessen binnen een 25 m brede strook kan voorkomen worden door het storten van bodemas, bouw- en afbraakpuin binnen deze strook enkel toe te laten;

Overwegende dat de ontginning van vak C reeds is aangevat; dat door de weigering van de stortvergunning voor vak E er een brede bufferstrook ten opzichte van de woonkern van Lendelede blijft die voldoende bescherming biedt;

Overwegende dat het ontginnen van het zuidelijk gedeelte van vak D nog moet aangevangen worden; dat hier slechts binnen enkele jaren zou worden gestort; dat volgens artikel 102 van titel II van het Vlarem het verboden is dergelijke stortplaatsen uit te baten op minder dan 200 m van een woongebied; dat volgens artikel 151 van hetzelfde reglement de bestaande stortplaatsen als bedoeld in artikel 814, § 1, pas vanaf 1 januari 1997 dienen te voldoen aan de voorschriften van het Vlarem II wat de exploitatie van het resterende deel van de stortplaats betreft; dat de bedoelde verandering (vakken C en D) evenwel een verruiming van de capaciteit inhoudt die minder dan 100% bedraagt ten aanzien van de vergunde (de vakken A en B) zodat de voormelde afstandsregels niet van toepassing zijn;

Overwegende dat voor wat het reeds opgevulde gedeelte A van de stortplaats betreft op de percolaatput een affakkelingsinstallatie is aangebracht en dat de waterdrainageleidingen van de afdeklaag voorzien zijn van ontluchtingspijpen;

Overwegende dat gesteld kan worden dat de risico's voor de externe veiligheid, de hinder, de effecten op het leefmilieu, op de wateren, op de natuur en op de mens buiten de inrichting veroorzaakt door de gevraagde exploitatie, mits naleving van de op te leggen milieuvergunningsvoorwaarden, tot een aanvaardbaar niveau kunnen worden beperkt;

Overwegende dat binnen de provincie West-Vlaanderen voor de betreffende categoriën van afvalstoffen als verwijderingsmogelijkheden enkel de klasse II-stortplaatsen te Roeselare en te Lendelede in aanmerking komen; dat bijkomende stortcapaciteit die beschikbaar wordt door de ontginning van nieuw, aangevraagde percelen tevens gelegenheid biedt om de afvoermogelijkheden van afvalstoffen naar Lendelede in de komende jaren te bestendigen;

Overwegende dat het aangewezen is de verplichting voorzien in artikel 131, § 1, 7° van titel II van het Vlarem m.b.t. de aanvaarding van huisvuil in noodsituaties expliciet te vermelden onder de opgelegde sectoriële voorwaarden;

Overwegende dat de aanspraken en bezwaren van de beroepsindieners als volgt kunnen worden geëvalueerd:

- terecht wordt door de exploitant geargumenteed dat de bijzondere voorwaarde m.b.t. het storten van bodemas technisch niet haalbaar is;

- m.b.t. de milieuhygiënische aspecten kan worden aangestipt dat de opgelegde voorwaarden van aard zijn de hinder en risico's tot een aanvaardbaar niveau te beperken, behoudens voor wat betreft de afvalstoffen te storten binnen de 25 m brede strook gelegen langsheen de tuinen van de zich in de omgeving bevindende woningen; ter voldoende beperking dient hiervoor bijkomend opgelegd dat de bodemas enkel binnen deze strook mag worden gestort;

- de toevoeging van het ontgassingsconcept tijdens de behandelingstermijn heeft geen inhoudelijk impact op het voorwerp van de aanvraag en kan dan ook niet als een vormfout worden bestempeld;

Overwegende dat er bijgevolg aanleiding toe bestaat de beroepen gedeeltelijk gegrond te verklaren en de bestreden beslissing te wijzigen";

Dit is het tweede bestreden besluit;

2. Ontvankelijkheid van het beroep

2.1. Eerste exceptie

2.1.1. Overwegende dat de verwerende partijen in hun memorie van antwoord en de tussenkomen de partij in haar verzoekschrift tot tussenkomst het beroep niet ontvankelijk achten in zoverre de vernietiging wordt gevraagd van het besluit van de bestendige deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen van 22 april 1993;

2.1.2. Overwegende dat het ministerieel besluit van 8 oktober 1993 in de plaats is gekomen van voormeld besluit van de bestendige deputatie; dat de exceptie gegrond is;

2.2. Tweede exceptie

2.2.1. Overwegende dat de tussenkomen de partij in haar verzoekschrift tot tussenkomst aanvoert dat de eerste verzoekende partij enkel blijk geeft van het algemeen belang dat al haar inwoners hebben bij de vernietiging van het bestreden besluit, dat, in de mate dat bedoelde partij zich beroept op het feit dat de nabestemming van de betrokken terreinen in het gedrang zou komen door de bestreden beslissing, dit een loutere bewering is die feitelijke grondslag mist en dat de gemeente zelf, via de intercommunale waarbij zij is aangesloten, tot heel recent gebruik maakte van de stortplaats;

2.2.2. Overwegende dat het bestreden besluit de vergunning verleent voor het storten van 700.000 m³ afvalstoffen op het grondgebied van de eerste verzoekende partij; dat één van de grieven die de laatstgenoemde partij daartegen ontwikkelt is dat "de gemeente reeds over een oppervlakte van ca. 12 ha is 'opgescheept' met

gigantische hoeveelheden afval" en dat een toevoeging met nieuwe percelen niet verantwoord is; dat zij aldus blijk geeft van het vereiste belang; dat de betwisting rond de mogelijkheid tot het realiseren van de nabestemming de grond van de zaak betreft, zoals zal blijken uit de bespreking van het derde middel; dat de opmerking betreffende het aangesloten zijn van de eerste verzøkende partij bij een intercommunale die gebruik maakte van de omstreden stortplaats niet dienstig is, aangezien het onderhavig beroep niet is gericht tegen de bestaande stortplaats, doch tegen de vergunning tot uitbreiding en toevoeging ervan; dat de exceptie niet kan worden aangenomen;

2.3. Derde exceptie

2.3.1. Overwegende dat de tussenkomende partij in haar verzoekschrift tot tussenkomst opwerpt dat de tweede, derde en vierde verzoekers evenmin een belang hebben bij de gevraagde nietigverklaring, aangezien zij niet aantonen waaruit het door hen geleden nadeel dan wel zou bestaan, en dat bovendien de ingeroepen hinder louter hypothetisch is;

2.3.2. Overwegende dat uit de gegevens van het dossier blijkt dat de tweede, derde en vierde verzoekers allen in de omgeving van de stortplaats wonen, de tweede verzoeker zelfs in de onmiddellijke nabijheid ervan; dat de verzoekers in hun verzoekschrift ondermeer geurhinder, visuele hinder, stofontwikkeling en ontploffingsgevaar inroepen; dat, gelet op de omvang van de stortplaats en de aard van de te storten afvalstoffen, een toename van de hinder reëel is; dat de exceptie niet gegrond is;

3. Gegrondheid van het beroep

3.1. Eerste middel

3.1.1. Standpunten van de partijen

Overwegende dat deze als volgt kunnen worden samengevat :

3.1.1.1. Het eerste **middel** is genomen uit de schending van artikel 2, 4°, van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning (milieuvergunningsdecreet), doordat aan de tussenkomende partij een vergunning wordt verleend voor de "uitbreiding" van een stortplaats voor huishoudelijke afvalstoffen, terwijl de vergunningsaanvraag een "toevoeging" door ingebruikname van nieuwe percelen tot voorwerp had.

3.1.1.2. In haar **memorie van antwoord** repliceert de tweede verwerende partij dat het middel niet ontvanke-lijk is.

Het is niet zonder meer duidelijk of het in casu om een uitbreiding of een toevoeging gaat. het betreft immers een vergroting in oppervlakte én in capaciteit.

Het onderscheid tussen de termen "uitbrei-
ding" en "toevoeging" is enkel van belang om de vergun-
ningsplicht te bepalen bij een verandering van de
vergunde inrichting: bij een "toevoeging" moet steeds
een vergunning worden aangevraagd, terwijl dit niet al-
tijd het geval is bij een "uitbreiding".

Aangezien in casu een milieuvergunningsaan-
vraag werd ingediend kan de vermelding in het bestreden
besluit van de term "uitbreiding", zelfs indien het hier
een terminologische onnauwkeurigheid betrof, niet tot de
vernietiging ervan leiden.

3.1.1.3. De verzoekende partijen wederantwoorden dat een uitbreiding enkel betrekking kan hebben op die percelen waarvoor de bestaande vergunning reeds gold en dat, door een vergunning te verlenen voor een "uitbreiding" in plaats van een "toevoeging", de indruk wordt gewekt dat de vergunning slechts een geringe draagwijdte heeft, terwijl het in feite gaat om een enorme toevoeging van percelen.

3.1.1.4. In haar verzoekschrift tot tussenkomst sluit de tussenkomende partij zich wat de onontvankelijkheid van het middel betreft aan bij de stelling van de tweede verwerende partij.

Zij voegt eraan toe dat in het bestreden besluit melding wordt gemaakt van een uitbreiding "met een bergingscapaciteit van 700.000 m³, namelijk in de vakken C en D". Hiermee wordt duidelijk aangegeven dat het andere terreinen betreft dan deze waarvoor vorige vergunningen werden verleend, zodat het onmiskenbaar om een "toevoeging" gaat;

3.1.2. Bespreking

Overwegende dat het middel niet ontvankelijk is om volgende redenen :

3.1.2.1. Artikel 2, 4°, van het milieuvergunnings-decreet bepaalt onder meer wat volgt :

"Voor de toepassing van dit decreet en zijn uitvoeringsbesluiten wordt verstaan onder:

(...)

4° veranderen van een inrichting : wijzigen, uitbreiden, toevoegen:

(...)

-uitbreiden : het vergroten in capaciteit, in drijfkracht of in oppervlakte op percelen waarop de geldende vergunning betrekking heeft;

-toevoegen : het vergroten in opslagcapaciteit, in drijfkracht of in oppervlakte op percelen, waarop de geldende vergunning geen betrekking heeft".

3.1.2.2. In de milieuvergunningsaanvraag werd het voorwerp als volgt omschreven :

"Het veranderen van een inrichting, met precisering dat het betreft :
(...)
een toevoeging door in gebruik nemen van nieuwe percelen".

3.1.2.3. Zowel uit voorgaande vermelding als uit de sub 1.2 geciteerde passage van het besluit van 22 april 1993 van de bestendige deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen, in beroep bevestigd door het ministerieel besluit van 8 oktober 1993, blijkt ondubbelzinnig, enerzijds, dat nieuwe percelen in gebruik worden genomen, anderzijds, dat de bergingscapaciteit wordt verhoogd met 700.000 m³.

Aangezien niet wordt betwist dat de vergunninghouder zich niet heeft beperkt tot de melding van de verandering van zijn vergunde inrichting, maar wel degelijk een vergunningsaanvraag heeft ingediend, valt niet in te zien welk belang de verzoekende partijen hebben bij het middel;

3.2. Tweede middel

3.2.1. Standpunten van de partijen

Overwegende dat deze als volgt kunnen worden weergegeven :

3.2.1.1. Het middel wordt als volgt geformuleerd :

"Tweede middel gehaald uit de schending van punt 4.3.4. Stortplaatsenbeleid van het Afvalstoffenplan 1991-1996 (p. 104), goedgekeurd bij besluit van de Vlaamse Executieve (Belgisch Staatsblad 10.4.1991) en van de artikelen 19 en 53 van het Decreet van de Vlaamse Raad van 2 juli 1981 betreffende het beheer van de afvalstoffen :

Doordat de aangevochten besluiten vergunning verlenen tot het storten van huishoudelijk afval (700.000 m³) voor de opvulling van (nog uit te graven) ontginningsputten voor kleiwinning;

Terwijl, onder punt 4.3.4. van het Afvalstoffenplan 1991-1996 (p. 104), goedgekeurd bij besluit van de Vlaamse Executieve is bepaald 'Gelet op de randvoorwaarden efficiëntie en milieuhygiëne zal, bij een eventuele opvulling van ontginningsputten in het kader van een door de bouwvergunning opgelegd landschapsherstel, geen gebruik meer worden gemaakt van afvalstoffen, met uitzondering van aan te wijzen niet-verontreinigde stoffen'; Ingevolge artikel 19 van het Decreet van de Vlaamse Raad van 2 juli 1981 betreffende het beheer van de afvalstoffen heeft het afvalstoffenplan 1991-1996 verordenende kracht en mag er niet meer (art. 53 Decreet 2.7.1981) van worden afgeweken; de betrokken bouwvergunningen voor de uitgravingen voorzien de opvulling van de ontginningsputten in het kader van het opgelegde landschapsherstel; de afvalstoffen waarvoor vergunning is verleend (2.1.a.) zijn verontreinig(en)de afvalstoffen";

3.2.1.2. In haar memorie van antwoord repliceert de tweede verwerende partij als volgt :

"2.2. Het 'Afvalstoffenplan 1991-1996' stelt als specifieke voorwaarde met betrekking tot de sitekeuze dat enkel de 'hydrogeologische veilige gebieden prioritair in aanmerking komen voor het inrichten van nieuwe en het uitbreiden van bestaande gecontroleerde storplaatsen'.

2.3. Inzake de doelstellingen van het stortplaatsenbeleid wijst het plan op de planning, overleg en coördinatie van de taken, die dienen geregeld te worden op gewestelijk beleidsniveau in de verschillende beleidsdomeinen, waaronder ondermeer het 'ontginningsbeleid'. Terzake stelt het plan dat 'gelet op de randvoorwaarden efficiëntie en milieuhygiëne, bij een eventuele opvulverplichting van ontginningsputten in het kader van het door een bouwvergunning opgelegd landschapsherstel, geen gebruik meer mag worden gemaakt van afvalstoffen, met uitzondering van aan te wijzen niet-verontreinigde stoffen'.

2.4. Aan voormelde zinsnede uit het 'Afvalstoffenplan' kan geen verordenende kracht worden toegekend, aangezien deze niet meer is dan een richtlijn betreffende de aan te nemen houding bij de planning, overleg en coördinatie van taken. Minstens is deze richtlijn subsidiair aan de welomschreven en specifieke doelstelling dat enkel de hydrogeologisch veilige gebieden prioritair in aanmerking komen voor

het inrichten van nieuwe en het uitbreiden van bestaande gecontroleerde stortplaatsen.

2.5. Het advies van OVAM, wijst overigens uitdrukkelijk op de overeenkomstig het Afvalstoffenplan prioritair in aanmerking te nemen gebieden, terwijl het advies opmerkt dat binnen de provincie West-Vlaanderen voor de betreffende categoriën van afvalstoffen als verwijderingsmogelijkheden enkel de klasse II-stortplaatsen te Roeselare en te Lendelede in aanmerking komen. Daarenboven wijst het advies op de hydrogeologische studie (uitgevoerd door de bvba GEOLAB) waaruit blijkt dat de geologische en hydrogeologische opbouw van het terrein gunstig is, qua bescherming van het grondwater voor de inrichting van een stortplaats".

3.2.1.3. In hun memorie van wederantwoord herhalen de verzoekende partijen dat punt 4.3.4 van het afvalstoffenplan 1991-1996 krachtens artikel 19 van het decreet van de Vlaamse raad van 2 juli 1981 betreffende het beheer van de afvalstoffen verordenende kracht heeft en er alleen van mag worden afgeweken overeenkomstig de bepalingen van artikel 53 van datzelfde decreet.

In casu voldoet de afwijking niet aan de voorwaarden van dat artikel 53.

Punt 4.3.4 is opgesteld als een verbod en voorziet zelf in een precieze uitzonderingsmogelijkheid. De tekst heeft dus duidelijk een verordenende draagwijdte

De verbodsbepaling is niet ondergeschikt aan de bepaling dat "enkel hydrogeologisch veilige gebieden prioritair in aanmerking komen voor het inrichten van nieuwe en het uitbreiden van bestaande gecontroleerde sortplaatsen", nu deze bepaling geen afwijking inhoudt op het verbod tot opvulling van ontginningsputten met afvalstoffen: er bestaan nog andere hydrogeografisch veilige gebieden dan ontginningsputten.

Beide regels bestaan naast elkaar en zijn cumulatief van toepassing.

3.2.1.4. In het verzoekschrift tot tussenkomst wordt betoogd dat verscheidene bepalingen van het afvalstoffenplan geen verordenende kracht hebben.

Het aangehaalde punt 4.3.4 is niets meer dan de vaststelling van de doelstellingen van het beleid inzake de verwerking van afvalstoffen. Het betreft hier dus louter een richtlijn die moet worden gerealiseerd aan de hand van concrete initiatieven van de bevoegde decreetgever;

3.2.2. Bespreking

Overwegende dat het middel ongegrond is om de volgende redenen:

3.2.2.1. Hoewel artikel 19 van het decreet van 2 juli 1981 betreffende het beheer van afvalstoffen, zoals het gold ten tijde van het bestreden besluit, bepaalt dat het plan inzake de verwijdering van afvalstoffen verordenende kracht heeft, kan de door de verzoekende partijen geciteerde passage uit het afvalstoffenplan 1991-1995 op zichzelf gelezen geen verordenende kracht worden toegeschreven.

De betrokken passus, die deel uitmaakt van hoofdstuk 4, "Visie op het toekomstig beleid", is ondergebracht in de subafdeling 4.3.4 "Doelstellingen stortplaatsenbeleid" en betrekking heeft op "planning, overleg en coördinatie van de taken die op gewestelijke beleidsniveau dienen te worden geregeld", waaronder "het ontginningsbeleid", is daarvoor in te algemene bewoordingen gesteld en is niet geconcipieerd als een dwingend voorschrift.

3.2.2.2. Bovendien moet worden vastgesteld dat de ingeroepen bepaling ondergeschikt is aan de in de voornoemde subafdeling vervatte bepaling dat "met betrekking tot de sitekeuzen" als "specifieke voorwaarde" onder meer geldt dat "enkel de hydrogeologisch veilige gebie-

den prioritair in aanmerking komen voor het inrichten van nieuwe en het uitbreiden van bestaande gecontroleerde stortplaatsen".

Het tweede bestreden besluit overweegt conform het gunstig advies van 7 juli 1993 van de OVAM "dat de stortplaats van de n.v. STEVAN hydrogeologisch gezien als zeer goed dient beschouwd (en) dat het risico voor grondwaterverontreiniging praktisch onbestaande is gezien de aanwezigheid van een dikke kleilaag";

3.3. Derde middel

3.3.1. Standpunten van de partijen

Overwegende dat deze als volgt kunnen worden samengevat :

3.3.1.1. In het **middel** wordt de schending aangevoerd van de artikelen 17, 6.3. en 8, 2.1.1., van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen, van artikel 44, § 1, 2, van de stedenbouwwet van 29 maart 1962, en van artikel 110, § 1, 6°, van het besluit van de Vlaamse regering van 7 januari 1992 houdende vaststelling van het Vlaams reglement inzake milieuvoorwaarden voor hinderlijke inrichtingen,

doordat **-eerste onderdeel-** het storten van huishoudelijk afval een vervuilende activiteit is die ter bescherming van de mens en het leefmilieu moet worden afgezonderd in de gebieden die door het gewestplan worden aangeduid als gebieden voor vervuilende industrieën, en de vergunde activiteit onverenigbaar is met de geldende bestemmingsvoorschriften nu het geen ontginningsactiviteit betreft en er evenmin sprake is van sanering van de betrokken terreinen zodat moet worden vastgesteld dat de nabestemming van gemeenschaps- en openbare nutsvoorzieningen niet kan worden gerealiseerd,

en doordat -**tweede onderdeel**- enkel de overheid die bevoegd is inzake ruimtelijke ordening en stedenbouw kan beslissen over de aanwending van gronden die bestemd zijn voor gemeenschapsvoorzieningen en openbare nutsvoorzieningen en over de saneringsvoorwaarden opdat die bestemming kan worden gerealiseerd.

3.3.1.2. De tweede verwerende partij stelt in haar memorie van antwoord dat de putten na de ontginning zullen worden volgestort. Hoewel de vergunning tot ontginning niet aan de orde is, staat vast dat die ontginning wel degelijk zal geschieden.

De voorwaarden voor sanering van de plaats zijn enkel relevant voor wat betreft het verlenen van de bouwvergunning, die hier niet ter discussie staat.

In ieder geval werd de milieuvergunning afhankelijk gemaakt van een aantal milieuvoorwaarden die de nabestemming dienen te waarborgen.

"Voor zoveel als nodig" wordt nog opgemerkt dat artikel 20 van het koninklijk besluit van 28 december 1972 toeliet de storplaats te vergunnen.

Het verlenen van een milieuvergunning voor een klasse I-inrichting impliceert niet dat deze inrichting moet zijn gelegen in een industriegebied voor milieubelastende industrieën.

Voor het overige laat het middel niet toe te ontleden hoe en in welke mate de artikelen 110, § 1, 6°, van Vlarem II en 44, § 1, 2, van de stedenbouwwet werden geschonden.

3.3.1.3. In de memorie van wederantwoord doen de verzoekende partijen gelden dat de bewering van de tweede verwerende partij dat de nabestemming zou kunnen worden gerealiseerd door verwijzing naar de sectorale voorwaarden voor stortplaatsen en naar artikel 137 van Vlarem II betreffende de afdekking van stortplaatsen volkomen ongegrond is : door het aanbrengen van een afdeklaag is beplanting met bomen en struiken uitgeslo-

ten en de aanleg van vijvers quasi onmogelijk, net zoals het optrekken van gebouwen op de site.

3.3.1.4. In het verzoekschrift tot tussenkomst wordt gesteld dat de kwestieuze stortplaats geen inrichting is die ter bescherming van het leefmilieu moet worden afgezonderd in een gebied voor vervuilende industrieën.

Een inrichting die wordt beschouwd als hinderlijk in de zin van het milieuvergunningsdecreet en om die reden zelfs is ingedeeld onder de klasse I-inrichtingen, moet niet noodzakelijkerwijze worden ondergebracht in een dergelijke zone.

Dat een stortplaats wel degelijk verenigbaar is met de bestemming van ontginningsgebied blijkt uit het tweede lid van artikel 17,6.3., van het koninklijk besluit van 28 december 1972.

Luidens deze bepaling moet het ontgonnen gebied dermate worden gesaneerd dat de op het grondplan aangegeven nabestemming kan worden gerealiseerd. De stortplaats is, voor zover door het volstorten van de kleiputten de realisatie van de nabestemming als gebied voor gemeenschapsvoorzieningen en openbare nutsvoorzieningen niet wordt verhinderd, verenigbaar met de stedenbouwkundige voorschriften van het gebied.

De vergunde inrichting kan doorgaan als een manier van saneren van plaats, derwijze dat de nabestemming kan worden gerealiseerd : bij elke stortvergunning wordt aan de houder ervan opgelegd in te staan voor de verwezenlijking van een afdeklaag die het oorspronkelijke landschap herstelt en van aard is om de lokatie de geplande eindbestemming te geven.

Wat het tweede onderdeel van het middel betreft is de overheid die moet beschikken op een milieuvergunningsaanvraag op grond van artikel 2, § 1, van de stedenbouwwet ertoe gehouden de voorschriften van de geldende plannen van aanleg in acht te nemen.

Aangezien de overheid bevoegd voor de ruimtelijke ordening en de stedenbouw nog geen nadere

voorschriften heeft uitgevaardigd met betrekking tot de verwezenlijking van de nabestemming van het gebied, is het voor de geldigheid van de omstreden vergunning enkel van belang te weten of het bestreden besluit die realisatie al dan niet in de weg staat. Het volstorten van kleiputten met afval maakt het naderhand oprichten van bouwwerken geenszins onmogelijk.

3.3.1.5. In de laatste memorie antwoorden de tweede, derde en vierde verzoekende partijen dat de overheid die bevoegd is voor het verlenen van milieuvergunningen niet vermag zekere mogelijke nabestemmingen uit te sluiten omdat "het uitsluiten van zekere opties, zelf reeds een optie inhoudt omtrent de nabestemming". In casu worden wel degelijk bepaalde nabestemmingen uitgesloten, hetgeen niet tot de bevoegdheid behoort van de overheid die de milieuvergunning verstrekt.

3.3.2. Bespreking

3.3.2.1. Eerste onderdeel

Overwegende dat het eerste onderdeel van het middel niet gegrond is om de volgende redenen :

3.3.2.1.1. Artikel 8, 2.1.1., van het koninklijk besluit van het koninklijk besluit van 28 december 1972 luidt als volgt:

"Voor de industriegebieden kunnen de volgende nadere aanwijzingen worden gegeven:

2.1.1. de gebieden voor vervuilende industrieën.

Deze zijn bestemd voor de vestiging van bedrijven die ter bescherming van het leefmilieu moeten worden afgezonderd".

3.3.2.1.2.1. De vergunde stortplaats is volgens het gewestplan Kortrijk, vastgesteld bij koninklijk besluit van 4 november 1977, gelegen in een "ontginningsgebied"

met de nabestemming "gebieden voor gemeenschapsvoorzieningen en openbare nutsvoorzieningen".

3.3.2.1.2.2. De voor de ontginningsgebieden geldende voorschriften zijn neergelegd in artikel 17, 6.3., van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen, dat als volgt luidt :

"De ontginningsgebieden.

In deze gebieden dient rondom een afzonderingsgordel te worden aangelegd, waarvan de breedte vastgesteld wordt door de bijzondere voorschriften.

Na de stopzetting van de ontginningen dient de oorspronkelijke of toekomstige bestemming, die door de grondkleur op het plan is aangegeven, te worden geëerbiedigd. Voorwaarden voor de sanering van de plaats moeten worden opgelegd opdat de aangegeven bestemming kan worden gerealiseerd";

Uit deze bepaling kan geen beperking worden afgeleid met betrekking tot de aard van de activiteiten die zullen of moeten worden uitgevoerd om de oorspronkelijke of toekomstige bestemming van het gewestplan te realiseren.

De enige vereiste is dat die bestemming nog effectief kan gerealiseerd worden.

De verzoekende partijen tonen met hun betoog niet aan dat de nabestemming niet zal kunnen gerealiseerd worden.

Er blijkt trouwens nog geen concrete invulling te zijn gegeven aan die nabestemming gemeenschapsvoorzieningen en openbare nutsvoorzieningen. Het valt dan ook niet in te zien hoe het besluit van de milieuvergunningverlenende overheid zou kunnen indruisen tegen opties die door de overheden bevoegd voor de ruimtelijke ordening en de stedenbouw zouden zijn genomen.

3.3.2.1.3. De verzoekende partijen laten na te verduidelijken waarin de schending van artikel 44, § 1, 2, van de stedenbouwwet van 29 maart 1962 en van artikel 110,

§ 1, 6° van het besluit van de Vlaamse regering van 7 januari 1992 houdende vaststelling van het Vlaams reglement inzake milieuvoorwaarden voor hinderlijke inrichtingen (oud Vlarem II) bestaat.

Laatstgenoemd besluit werd overigens vernietigd bij arrest nr. 52.260, Koninklijk Verbond der Belgische Schuttersverenigingen, van 16 maart 1995, waardoor dat besluit wordt geacht nooit te hebben bestaan.

3.3.2.2. Tweede onderdeel

Overwegende dat het tweede onderdeel van met middel **ongegegrond** is omdat krachtens artikel 2, § 1, van de wet van 29 maart 1962 houdende de organisatie van de stedenbouw en de ruimtelijke ordening ook de overheid die moet beschikken op een milieuvergunningsaanvraag ertoe gehouden is de voorschriften van de geldende plannen van aanleg in acht te nemen;

3.4. Vierde middel

3.4.1. Standpunten van de partijen

Overwegende dat deze als volgt kunnen worden samengevat :

3.4.1.1. Het **middel** wordt "gehaald uit de schending van artikelen 34, 2, b en c, 17, § 1, 1° en 35, 3° b van het Besluit van de Vlaamse Executieve houdende vaststelling van het Vlaams reglement betreffende de milieuvergunning (Vlarem I) en gehaald uit de schending van artikel 17 van het Decreet van 28 juni 1985 en van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motiviering van de bestuurshandelingen en uit de afwezigheid van feitelijke en rechte tens aanvaardbare grondslag".

3.4.1.1.1. Eerste onderdeel

In eerste aanleg werd een milieuvergunning verleend op grond van en rekening houdend met de door de exploitant aangevulde gegevens omtrent een ontgassingsinstallatie voor de evacuatie van stortgassen. Deze bijkomende gegevens waren niet bij het aanvraagdossier gevoegd en lagen dus niet ter inzage van de bevolking.

De grief die de eerste verzoekende partij hieromtrent in haar beroepsschrift had aangevoerd werd in het tweede bestreden besluit beantwoord door te stellen dat de toevoeging van het ontgassingsconcept tijdens de behandelingstermijn in eerste aanleg geen inhoudelijke impact heeft op het voorwerp van de aanvraag en dan ook niet als een fout tegen de vormvoorwaarden kan worden beschouwd.

Deze motivering is niet afdoende.

3.4.1.1.2. Tweede onderdeel

Wanneer de overheid een bepaalde ontgassingsinstallatie aanvaardbaar acht op grond van de samenstelling van het stortafval, in casu vooral bodemas, moet die samenstelling als uitbatingsvoorwaarde worden opgelegd, hetgeen niet is gebeurd.

3.4.1.2. De tweede verwerende partij repliceert in haar **memorie van antwoord** dat, zoals in het ministerieel besluit van 8 oktober 1993 reeds werd gesteld, de aanvullende gegevens geen inhoudelijke impact hadden op het voorwerp van de gevraagde vergunning.

Het ontgassingsconcept werd bovendien beoordeeld in de beroepsprocedure en aan het advies onderworpen van de adviserende instanties.

Daarenboven blijkt dat het reeds door de bestendige deputatie in eerste aanleg werd beoordeeld, hetgeen blijkt uit de bijzondere voorwaarde waarbij aan de exploitant wordt opgelegd dat de "ontgassingsin-

stallatie moet worden uitgevoerd volgens het bijgevoegd concept".

De minister heeft in zijn besluit van 8 oktober 1993 de grief van de eerste verzoekende partij betreffende de invoeging van het ontgassingsconcept afdoende beantwoord.

3.4.1.3. De verzoekende partijen wederantwoorden dat de gasbeheersing bij de exploitatie van een stortplaats voor huishoudelijk afval van essentieel belang is.

De belanghebbenden konden tijdens het openbaar onderzoek niet nagaan of -zoals voorgeschreven door artikel 115 van het besluit van de Vlaamse regering van 7 januari 1992 houdende vaststelling van het Vlaams reglement inzake milieuvoorwaarden voor hinderlijke inrichtingen- de later voorgestelde ontgassingsinstallatie van aard is de ophoping en verplaatsing van stortplaatsgas afdoende te beheersen. Het is niet duidelijk of de installatie de gassen opvangt en eventueel gebruikt, dan wel, wat in casu het geval blijkt te zijn, de gassen louter affakkelt.

Tevens wordt een aanvullend middel aangevoerd, gesteund op de schending van voormeld artikel 115.

Het tweede bestreden besluit schendt deze bepaling door als bijzondere voorwaarde te stellen dat de ontgassingsinstallatie moet worden uitgevoerd volgens het bijgevoegd concept, dat evenwel niet voorziet in de opvang van gassen.

3.4.1.4. In het verzoekschrift tot tussenkomst wordt, wat betreft het eerste onderdeel van het middel, opgeworpen dat de artikelen 35, 3°, b, en 34, 2, b en c, van Vlarem I in casu niet van toepassing zijn.

Bovendien hebben de verzoekende partijen geen belang bij het middel: zij hebben tijdens het openbaar onderzoek de mogelijkheid gehad om zich uit te

spreeken over de milieuvergunningsaanvraag in zijn oorspronkelijke vorm, inclusief de ontgassingsmaatregelen die hierin werden voorzien.

Het middel is ook ongegrond nu de wijziging van de vergunningsaanvraag middels het bijgevoegde ontgassingsconcept -voor zover dit als een wijziging kan worden beschouwd- niet van die aard is dat een nieuw openbaar onderzoek noodzakelijk zou geweest zijn.

Een openbaar onderzoek was überhaupt niet vereist omdat het gewraakte ontgassingsconcept geen deel uitmaakte van de vergunningsaanvraag, maar door de overheid zelf werd toegevoegd als een bijzondere exploitatievoorwaarde. Over de exploitatievoorwaarden moet uiteraard geen bijkomend openbaar onderzoek worden gehouden.

Uit de toelichting bij het tweede onderdeel van het middel blijkt dat de verzoekende partijen in feite geen motiveringsgebrek inroepen maar de vrees uiten dat de ontgassingsinstallatie onvoldoende zal zijn omdat er geen duidelijke voorwaarden zouden zijn opgelegd met betrekking tot het stortafval.

De tussenkomen partij geeft de volgende toelichting :

"De verzoekende partijen beweren ten onrechte dat, wanneer de vergunningverlenende overheid een ontgassingsinstallatie aanvaardbaar acht op grond van de samenstelling van 'het stortafval', deze samenstelling als uitbatingsvoorwaarde moet worden opgelegd. De toegelaten samenstelling van het afval volgt namelijk reeds uit de van toepassing zijnde wetgeving zelf.

I.c. werd een vergunning verleend voor het storten van huishoudelijke afvalstoffen. Wat hieronder moet worden begrepen, is nader bepaald in art. 3, d van het afvalstoffendecreet van 2 juli 1981. Toegelaten zijn met name 'afvalstoffen die ontstaan door de normale werking van een particuliere huishouding', alsmede afvalstoffen die met huishoudelijke afvalstoffen worden gelijkgesteld, en dit op grond van het Besluit van de Vlaamse Executieve van 21 april 1982. De toegelaten samenstelling van het afval is dus reeds bepaald door de terzake geldende wetgeving, zodat dit geenszins verder moet worden geëxpliciteerd

in de bijzondere exploitatievoorwaarden die door de vergunning worden opgelegd.

Het is op grond van deze wettelijk bepaalde samenstelling dat de bevoegde overheid gemeend heeft dat het ontgassingsconcept aanvaardbaar is. De vrees van de verzoekende partijen is dan ook volkomen onterecht.

Overigens moet worden opgemerkt dat, in zoverre verzoekende partijen zich beroepen op de oncontroleerbaarheid van de samenstelling van de aangevoerde afvalstoffen, dit de uitvoering van de vergunning betreft, doch niet de vergunning zelf. De Raad van State is dan ook niet bevoegd om uitspraak te doen over dergelijk middel".

3.4.1.5. In haar toelichtende memorie doet de tussenkomende partij nog gelden dat het aanvullend middel onontvankelijk is, eensdeels omdat de verzoekende partijen niet aannemelijk maken waarom zij het pas voor de eerste keer in de memorie van wederantwoord konden aanvoeren, anderdeels omdat niet wordt verduidelijkt hoe artikel 115 van het Vlarem II werd geschonden.

Het aanvullend middel is ook niet gegrond, nu Vlarem II op grond van artikel 159 van de Grondwet buiten toepassing met worden gelaten, vermits het in strijd met artikel 3, § 1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State ten onrechte niet aan de afdeling wetgeving van de Raad van State werd voorgelegd.

3.4.1.6. In hun laatste memorie benadrukken de tweede, derde en vierde verzoekende partijen dat het openbaar onderzoek wordt uitgehold wanneer naderhand een voorwaarde wordt opgelegd die zelf een specifieke hinder of risico inhoudt;

3.4.2. Bespreking

3.4.2.1. Eerste onderdeel

Overwegende dat het onderdeel ongegrond is om de volgende redenen :

3.4.2.1.1. De finaliteit van een openbaar onderzoek is erin gelegen dat de adviesverlenende instanties met volledige kennis van zaken de effecten van de geplande inrichting op mens en milieu kunnen beoordelen.

Uit de gegevens van het dossier blijkt dat noch de bezwaarindieners naar aanleiding van het openbaar onderzoek, noch het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Lendelede in zijn advies van 10 december 1992, zich hebben beklagd over de ontstentenis van nadere gegevens over de ontgassingsinstallatie.

Het tijdens de procedure in eerste aanleg uitgebrachte advies van het bestuur milieuvergunningen van AMINAL, waarin werd overwogen "dat er onvoldoende maatregelen voorzien zijn voor de evacuatie van de stortgassen; dat de stortplaatgassen als methaan kunnen ophopen en explosieve gasmengsels vormen en dat uit het onderzoek blijkt dat er geen maatregelen voorzien zijn om hoger genoemd risico te beperken" werd volgens de bestendige deputatie afdoende weerlegd "door de aanvulling aangaande het ontgassingsconcept die de aanvrager in de loop van deze behandelingstermijn bij het dossier gevoegd heeft; de aanvrager heeft er zich schriftelijk toe verbonden deze ontworpen ontgassingsinstallatie als dusdanig uit te voeren".

Dienvolgens heeft de bestendige deputatie gemeend de vergunning te kunnen verlenen onder de bijzondere milieuvoorwaarde dat "de ontgassingsinstallatie moet uitgevoerd worden volgens het bijgevoegd concept".

Deze mogelijkheid is uitdrukkelijk voorzien in artikel 20, §3, van het milieuvergunningsdecreet, krachtens hetwelk "de vergunningverlenende overheid (...) bij het verlenen van een vergunning bijzondere exploitatievoorwaarden (kan) opleggen, met het oog op de bescherming van de mens en het leefmilieu"

3.4.2.1.2. Een van de bezwaren van de eerste verzoe-
kende partij in haar beroepschrift gericht aan de
gemeenschapsminister voor leefmilieu, met name dat de
aanvullende gegevens betreffende het ontgassingsconcept
niet ter inzage waren van de omwonenden en ook het
college van burgemeester en schepenen op basis van een
onvolledig dossier heeft moeten oordelen over de vergun-
ningsaanvraag, wordt in het tweede bestreden besluit
beantwoord als volgt :

"de toevoeging van het ontgassingsconcept tijdens
de behandelingstermijn in eerste aanleg heeft geen
inhoudelijke impact op het voorwerp van de aanvraag
en kan dan ook niet als een vormfout worden bestem-
peld".

Deze motivering is correct en afdoende. De
ontgassingsinstallatie betreft niet het voorwerp van de
aanvraag, maar een milieuvoorwaarde die, zoals hierboven
gesteld, door de bestendige deputatie mocht worden opge-
legd;

3.4.2.2. Tweede onderdeel

Overwegende dat dit onderdeel niet ontvan-
kelijk is omdat de door de verzoekende partijen bekri-
tiseerde overweging "dat er vooral bodemas zal gestort
worden; dat er weinig composteerbaar afval zal gestort
worden zodat er weinig gisting zal zijn" enkel is terug
te vinden in het eerste bestreden besluit, dat, zoals
sub 2.1.2 reeds werd gesteld niet op ontvankelijke wijze
met een annulatieberoep kan worden bestreden;

3.4.2.3. Aanvullend middel

Daargelaten de vraag of dit middel ontvan-
kelijk is, dient eens te meer worden vastgesteld dat
artikel 115 van het oorspronkelijke Vlarem II door de
Raad van State werd vernietigd. Deze bepaling wordt dus

geacht nooit te hebben bestaan en kan derhalve niet geschonden zijn;

3.5. Vijfde middel

3.5.1. Standpunten van de partijen

Overwegende dat deze als volgt kunnen worden weergegeven :

3.5.1.1. Het middel wordt als volgt geadstrueerd :

"Vijfde middel gehaald uit het ontbreken van rechs tens vereiste grondslag, de schending van artikel 17 van het Decreet van 28 juni 1985 en van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motiveirng van de bestuurshandelingen; van de artikelen 102, § 1, 3º;, 110, § 1, 1º; 151 en 814, §§ 1 en 2 Vlare m II;

Doordat de tweede aangevochten beslissing het eerste vergunningsbesluit bevestigt en aldus ook de beslissing dat de 'vergunde inrichting dient in gebruik genomen binnen een termijn van 365 kalenderdagen te rekenen vanaf de datum van onderhavige vergunning' op grond (p. 8) 'dat de ontginning van vak C reeds is aangevat; dat door de weigering van de stortvergunning voor vak E er een brede bufferstrook ten opzichte van de woonkern van Lendelede blijft die voldoende bescherming biedt; dat het ontginnen van het zuidelijk gedeelte van vak D nog moet aangevangen worden; dat hier slechts binnen enkele jaren zou worden gestort; dat volgens artikel 102 van titel II van het Vlare m het verboden is dergelijke stortplaatsen uit te baten op minder dan 200 m van een woongebied; dat volgens artikel 151 van hetzelfde reglement de bestaande stortplaatsen als bedoeld in artikel 814, § 1, pas vanaf 1 januari 1997 dienen te voldoen aan de voorschriften van het Vlare m II wat de exploitatie van het resterende deel van de stortplaats betreft; dat de bedoelde verandering (vakken C en D) evenwel een verruiming van de capaciteit inhouden die minder dan 100 % bedraagt ten aanzien van de vergunde (de vakken A en B),

Terwijl, eerste onderdeel, de ontginning van het vak D nog niet is aangevat, zodat de aangevochten beslissing steunt op foutieve feitelijke gegevens omtrent vak D en feitelijke grondslag mist;

Terwijl, tweede onderdeel, niet wettig gemotiveerd is (strijdigheid tussen de motieven en de beslissing)

en niet steunt op wettige grondslagen de beslissing dat de vergunde inrichting dient in gebruik genomen binnen een termijn van 365 kalenderdagen te rekenen vanaf de datum van onderhavige vergunning op grond o.m. dat wat het ontginnen van het zuidelijk gedeelte van vak D <in feite het hele vak D> nog moet aangevangen worden en dat hier slechts binnen enkele jaren zou kunnen gestort worden;

En terwijl, derde onderdeel, de afwijking van artikel 814, § 2, op de afstandsregel van 200 m van een woon- of woonuitbreidingsgebied, voor inrichtingen die in werking waren in zoverre de capaciteit voor de verwerking van de stoffen met niet meer dan 100 % is vergroot, enkel betrekking heeft op de inrichtingen bedoeld in subrubriek 3.5 van de indelingslijst (lozen van ander afvalwater dan normaal huisafvalwater) en niet op stortplaatsen voor huishoudelijke afvalstoffen (subrubriek 2.1.a), zodat het besluit dat 'de voormelde afstandsregels niet van toepassing zijn' vervalt (schending van artikelen 102, § 1, 3° en 814, §§ 1 en 2 Vlarem II); Dat daarenboven de 'toevoeging' van de vakken C en D (700.000 m³) wel degelijk een vergroting inhoudt van de capaciteit met meer dan 100 %, gezien 'vak A' volledig was afgewerkt en afgelopen (zodat de n.v. STEVAN er ook geen belasting meer op betaalde) en het vak B dat in uitbating is een capaciteit heeft van 220.000 m³ (aanvraag uitbreiding stortplaats 31.3.1989);

En terwijl, vierde onderdeel, artikel 102, § 1, 3°, van Vlarem II verbiedt stortplaatsen als bedoeld in de subrubrieken 2.1.a van de indelingslijst te exploiteren die gelegen zijn op minder dan 200 m afstand van o.m. woongebieden en woonuitbreidingsgebieden, behalve voor bestaande inrichtingen bedoeld in artikel 814, § 1 tot 1.1.1997 (artikel 151 Vlarem II); zodat de vergunning voor 10j, weze tot minstens 8 oktober 2003, deels binnen de zone van 200 m, artikel 151 Vlarem II schendt;

En terwijl, vijfde onderdeel, in het bezwaarschrift van de Gemeentelijke milieuraad dd. 4.11.1992 terecht werd aangevoerd : 'Er wordt opnieuw een uitbreiding van 7 ha gevraagd. Deze oppervlakte biedt een stortcapaciteit van 900.000 m³. De n.v. STEVAN beschikt voor het ogenblik over nog voldoende ruimte om nog verschillende jaren te kunnen storten, zodat ons inziens een uitbreiding van dergelijke omvang niet verantwoord is'; Dat toen het Besluit van de Vlaamse Executieve dd. 7.1.1992 (Vlarem II) met de overgangsbepalingen lange tijd vóór de publicatie in het Belgisch Staatsblad, algemeen kenbaar was geworden, de n.v. STEVAN een aanvraag indiende tot het bekomen van een milieuvergunning bij wijze van toevoeging van percelen (artikel 2, 4° Decreet 28 juni 1985 en artikel 1, 7° Vlarem I) om huishoudelijk afval te storten in groeven waarvan de uitgraving nog niet was aangevat en zelfs nog niet

definitief was vergund (zone C) of waarvan de uitgraving nog jaren zal duren (zone D) of waarvoor de ontginningsvergunning nog niet werd aangevraagd (zone E) over totale oppervlakte van 7 ha met een stortcapaciteit van 900.000 m³, dit is voor een stortperiode van 13 jaar en 5 maanden en zulks met als oogmerk het 200m voorschrift van artikel 102, § 1, 3°, van Vlarem II te omzeilen door het abnormaal vervroegd indienen van de vergunningsaanvraag door misbruik van de overgangsbepalingen van artikel 814, § 1, 2°, van Vlarem II; dat de aangevochten besluiten door een stortvergunning te verlenen voor 700.000 m³, weze voor een normale stortperiode van 10 jaar misbruik maken van een uitdovende overgangsbepaling zonder dat daartoe enige noodzaak is voor een normale exploitatie, nu er voldoende stortcapaciteit is op een afstand van 200 m van de woon(uitbreidings)gebieden; dat de overheid aldus op onzorgvuldige wijze en in strijd met de regelen van goed bestuur de vergunning heeft verleend";

3.5.1.2. De tweede verwerende partij antwoordt als volgt:

"5.3. In het eerste onderdeel van het middel wordt een motiveringsgebrek aangevoerd, doordat de ontginning van vak D nog niet zou zijn aangevat, zodat de beslissing op foutieve feitelijke gegevens omtrent vak D zou steunen. Het onderdeel mist evenwel elke grondslag. Immers, de overweging dat het zuidelijk gedeelte van vak D nog moet worden aangevangen werd slechts gesteld en was slechts relevant voor de beoordeling van de afstandsregel en de toepassing ervan. Het bestreden Besluit heeft nergens gesteld dat de ontginning van vak D reeds zou zijn aangevangen, terwijl dit voor de vermelde overweging ook van geen belang was, doch slechts het zuidelijk gedeelte ervan.

5.4. In het tweede onderdeel wordt eveneens een motiveringsgebrek aangevoerd. Verzoekende partij meent een tegenstrijdigheid te kunnen vaststellen tussen enerzijds de overweging dat de ontginning van het zuidelijk gedeelte van vak C nog moet worden aangevangen en dat hier slechts binnen enkele jaren zal worden gestort en anderzijds de vergunningsvoorwaarde van ingebruikneming binnen een termijn van 365 kalenderdagen.

Deze vermeende tegenstrijdigheid is evenwel gesteund op de foutieve veronderstelling dat een termijn van ingebruikneming betekent dat alle terreinen waarop kan worden gestort, in casu de putten, reeds zouden moeten zijn volgestort of dat over de gehele oppervlakte reeds zou dienen te worden ge-

stort, waaruit blijkt dat het onderdeel elke grondslag mist.

5.5. In het derde, vierde en vijfde onderdeel voeren verzoekende partijen aan dat het bestreden Besluit thans de exploitatie niet kon toestaan op minder dan 200 meter van een woongebied.

5.5.1. De hierboven vermelde overweging heeft tot doel te stellen dat de exploitatie na uitbreiding, zoals bedoeld in het bestreden Besluit, als een bestaande stortplaats als bedoeld in artikel 814, §1 van het Vlarem II, dient te worden beschouwd; zodat de afstandsregels thans niet van toepassing zijn. De overweging betreffende de hoegrootheid van de uitbreiding houdt zoals verzoekende partijen menen, geen verband met artikel 814 §2 van het Vlarem II, doch wel met de a contrario toepassing van artikel 815 § 2, 2de lid Vlarem II, waarin wordt bepaald dat inrichtingen of onderdelen van inrichtingen die na de datum van inwerkingtreding van het besluit (Vlarem II) aanzienlijk worden uitgebreid, met name waarvan de capaciteit, de drijfkracht of de perceelsoppervlakte waarop de geldende vergunning betrekking heeft met meer dan 100 % wordt vergroot ten aanzien van vóór de datum van inwerkingtreding van dit besluit vergunde situatie, zich niet kunnen beroepen op de afwijkingsbepalingen vermeld in § 1 van artikel 815 of de afwijkende bepalingen in de desbetreffende hoofdstukken (zoals artikel 151 Vlarem II)

5.5.2. De uitbreiding van de stortplaats bedraagt minder dan 100 % vergeleken met de situatie van vóór de inwerkingtreding van het VLAREM II. Beide vakken A en B zijn nog steeds vergund en vormen één enkele inrichting. Dat vak A thans volgestort is doet geen afbreuk aan deze vaststelling.

5.6. Het dient opgemerkt dat wanneer het bestreden Besluit vaststelt dat thans de afstandsregels niet van toepassing zijn, dit geen afbreuk doet aan artikel 151 Vlarem II, dat onverminderd zijn werking behoudt, zodat de bestaande inrichtingen voor wat betreft de exploitatie van het resterende deel van de stortplaats de afstandsregels dienen in acht te nemen vanaf 1 januari 1997, ongeacht de duur van de vergunning die op de inrichting betrekking heeft. Dit houdt evenwel ook in dat tot 1 januari 1997 de afstandsregels niet van toepassing zijn. Thans de afstandsregels van toepassing verklaren op de betreffende inrichting, zou artikel 151 Vlarem II schenden.

Uit bovengaande volgt dat de bewering alsdat het bestreden Besluit op onzorgvuldige wijze en in strijd met de regelen van goed bestuur vergunning heeft verleend om reden dat de NV STEVAN enkel de in het geding zijnde vergunningsaanvraag heeft ingediend teneinde de afstandsregels van Vlarem II te omzeilen, elke feitelijke grondslag mist".

3.5.1.3. De verzoekende partijen wederantwoorden dat, "aangezien, zelfs in de veronderstelling dat de verwijzing in het bestreden besluit naar 'een verruiming van de capaciteit met minder dan 100 %' geen verband zou houden met de toepassing van artikel 814, § 2 van het Vlarem II, doch wel met de 'a contrario-toepassing' van artikel 815, 62, tweede lid, van hetzelfde reglement, verzoekers hun standpunt bevestigen dat de toevoeging van de vakken C en D met een stortcapaciteit van 700.000 m³ wel degelijk een vergroting inhoudt van de capaciteit met meer dan 100 % in vergelijking met de vergunning voor de vakken A en B".

3.5.1.4. In haar verzoekschrift tot tussenkomst doet de tussenkomende partij, met betrekking tot het eerste onderdeel, gelden dat de ontginning op vak D reeds is aangevat. Zelfs als dat niet het geval zou zijn, zou dat niet de onwettigheid van het bestreden besluit tot gevolg hebben.

Betreffende het tweede onderdeel moet worden herhaald dat reeds een aanvang is genomen met de ontginning van vak D. De vergunning kan in gebruik genomen worden binnen de 365 kalenderdagen, zelfs wanneer op het zuidelijke gedeelte van vak D slechts binnen enkele jaren zou kunnen worden gestort. De termijn voor ingebruikname heeft immers betrekking op de vergunning in haar geheel, niet op de afzonderlijke onderdelen ervan.

Wat betreft het derde en het vierde onderdeel was de Raad van State reeds eerder van oordeel dat wanneer een vergunningsaanvraag voor een stortplaats werd ingediend vóór 1 januari 1993, de inrichting overeenkomstig artikel 814, 1, 2°, van het besluit van de Vlaamse regering van 7 januari 1992 houdende vaststelling van het Vlaams reglement inzake milieuvoorwaarden voor hinderlijke inrichtingen als een bestaande inrichting moet worden beschouwd waarop de afstandsregel van artikel 102, § 1, 3°, van datzelfde besluit voorlopig niet van toepassing is en aldus het verlenen van de

gevraagde vergunning niet in de weg staat. In casu werd de vergunningsaanvraag ingediend op 23 oktober 1992, zodat de verbods- en afstandsregels voorzien in artikel 102 van het meervermeld besluit van 7 januari 1992 niet van toepassing zijn.

De verzoekende partijen maken een verkeerde toepassing van artikel 814, § 2, van Vlarem II. Aangezien de omstreden inrichting niet valt onder subrubriek 3.5 van de indelingslijst is bedoeld artikel onverkort van toepassing zodat de inrichting wel degelijk als een bestaande inrichting moet worden beschouwd.

Waar het (tweede) bestreden besluit overweegt dat de verandering een verruiming van de capaciteit inhoudt die minder dan 100 % bedraagt ten aanzien van de vergunde, wordt geenszins verwezen naar artikel 814, § 2, maar naar artikel 815, § 2. Overigens bedraagt de capaciteitsvergroting ten aanzien van de bestaande inrichting minder dan 100 %.

Bovendien is het besluit van de Vlaamse regering van 7 januari 1992 houdende vaststelling van het Vlaams reglement inzake milieuvoorwaarden voor hinderlijke inrichtingen tot stand gekomen met miskenning van artikel 3, § 1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, nu het niet aan het advies van de afdeling wetgeving werd voorgelegd en de hoogdringendheid ten onrechte werd ingeroepen, zodat toepassing kan worden gemaakt van artikel 159 van de Grondwet.

3.5.1.5. In de toelichtende memorie voegt de tussenkomende partij daar nog aan toe dat inmiddels de onwettigheid van Vlarem II werd vastgesteld in het arrest nr. 49.457 van 6 oktober 1994;

3.5.2. Bespreking

3.5.2.1. Eerste onderdeel

Overwegende dat dit onderdeel **niet gegrond** is omdat vaststellingen nopens het al of niet aangevat zijn van de ontginning op vak D geen invloed hebben op de wettigheid van het tweede bestreden besluit. De verzoekende partijen maken overigens niet duidelijk hoe een feitelijke onjuistheid met betrekking tot de ontginning van vak D de wettigheid van dat besluit zou aantasten;

3.5.2.2. Tweede onderdeel

Overwegende dat dit onderdeel **evenmin gegrond** is omdat niet wordt betwist dat op vak C kan worden gestort, zodat de vergunning in gebruik kan worden genomen binnen de vooropgestelde termijn van 365 dagen;

3.5.2.3. Derde, vierde en vijfde onderdeel

Overwegende dat deze onderdelen **niet gegrond** zijn, aangezien ze zijn gestoeld op de schending van de afstandsregels van het initiële Vlarem II, dat bij 's Raads arrest nr. 52.260 van 16 maart 1995 werd vernietigd, zodat ze moeten geacht worden nooit te hebben bestaan en aldus ook niet kunnen miskend zijn;

3.6. Zesde middel

3.6.1. Standpunten van de partijen

Overwegende dat deze als volgt kunnen worden weergegeven:

3.6.1.1. Het **middel** wordt als volgt geformuleerd :

"Schending van 110, § 1, 1°, van Vlarem II, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel :

Doordat het tweede aangevochten besluit overweegt 'dat planologisch gezien de inplanting minder ideaal is gezien de nabijheid van woningen en woonwijken; (...); dat het gescheiden storten in deze stortplaats van : op de ene plaats (vak C) enkel bodemas van huisvuilverbrandingsinstallaties en bouw- en afbraakpuin en op de andere plaats (vak D) de andere fracties, in de praktijk niet haalbaar is en een goede exploitatie van deze stortplaats belet; dat deze voorwaarde opgelegd werd met het oog op de bescherming van de aanpalende woningen en tuinen, meer speciaal om geurhinder te voorkomen; dat hiervoor een technisch haalbaar alternatief kan worden voorzien; dat met name het storten van afvalstoffen die aanleiding geven tot anaërobe gistingprocessen binnen een 25 m brede strook kan voorkomen worden door het storten van bodemas, bouw- en afbraakpuin binnen deze strook enkel toe te laten';

Terwijl, (eerste onderdeel), de overweging dat het storten van enkel bodemas en bouw- en afbraakpuin in vak C in de praktijk niet haalbaar is en de goede exploitatie van de stortplaats belet op geen enkel concreet gegeven van het dossier is gestoeld en niet wordt verantwoord, en wordt tegengesproken door het weerhouden technisch haalbaar alternatief van gescheiden storting in een strook van 25 m : wanneer het technisch haalbaar is gescheiden te storten in vak C, dan is gescheiden storten zeker haalbaar in twee vakken (schending van de motiveringsplicht en afwezigheid van de rechtens vereiste grondslag);

En terwijl, tweede onderdeel, artikel 110, § 1, 3°, (lees : 1°), Vlarem II de milieuvergunnende overheid ertoe verplicht rekening te houden met voorschriften betreffende de afstand tussen de grens van het terrein en woonwijken, zodat de vergunning die geen enkele afstand in acht neemt tussen de grens van de percelen waarop huishoudelijk afval mag worden gestort (vak C) en de onmiddellijk aanpalende woonwijk aan de Kuurnsestraat, waaronder het huis van de tweede verzoeker, deze verplichting schendt;

En terwijl, derde onderdeel, vanuit het standpunt van milieubeheer tegenover de aangelande bewoners van de Kuurnsestraat, het onaanvaardbaar en niet in redelijkheid te verantwoorden is dat vergunning wordt verleend voor het storten van 400.000 m³ (in zone C) huishoudelijke afvalstoffen, welke inrichting in klasse 1 is ingedeeld, zijnde de meest schadelijke inrichting voor de mens en het leefmilieu door de belangrijkheid van de daaraan verbonden milieueffecten (art. 3 Decreet 28.6.1985), waardoor de stortactiviteit van huishoudelijke afvalstoffen zal plaatsvinden tot op 15 meter van de perceelsgrenzen (zie situeringsplan) en de storting van stoffen die aanleiding geven tot anaërobe gistingprocessen tot op 40 m van de woningen en tuinen, gelegen ten oosten van de gigantische vuilnisbelt over een front van

300 m en met een diepte tot 20 m onder het maaiveld in een gebied waar de westenwind overheerst; De stof- en geurhinder voor de tweede verzoeker en de andere aangelande bewoners voor een periode van 10 jaar overschrijdt zozeer de normale burenhinder dat dergelijke overheidsbeslissing niet in redelijkheid kan worden verantwoord vanuit het standpunt van een verantwoord milieubeleid; wanneer Vlarem II een verbod installeert tot het afleveren van een milieuvergunning voor een stortplaats voor huishoudelijke afval op minder dan 200 m van woon(uitbreidings)gebieden, dan is het kennelijk onredelijk dergelijke vergunning af te leveren tot tegen bestaande woningen; dat niet in redelijkheid tegemoetgekomen wordt aan de fundamentele onverenigbaarheid van een stortplaats voor huishoudelijk afval naast de bestaande bewoning en daaraan niet wordt verholpen door een bufferstrook van 15 m (schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel)";

3.6.1.2. De tweede verwerende partij stelt in haar memorie van antwoord dat, voor zover de schending wordt aangevoerd van artikel 110 van Vlarem II, kan worden volstaan naar haar argumentatie betreffende het vijfde middel.

Verder antwoordt zij als volgt :

"6.3. Voor zoveel verzoekende partijen tegenstridige overwegingen menen te bemerken tussen enerzijds de hervormde beslissing van de Bestendige Deputatie en het tweede bestreden Besluit, verwijst tegenpartij naar het beroepsschrift van de n.v. STEVAN, waarin uitvoerig wordt uitgelegd waarom de door de beslissing van de Bestendige Deputatie opgelegde bijzondere voorwaarde om in vak C enkel bodemas van huisvuilverbrandingsinstallaties en bouw- en afbraakpuin te storten, niet haalbaar is in de praktijk en de goede exploitatie van de stortplaats belet.

Deze technische bemerkingen tegenover voormelde voorwaarde, kunnen niet gelden tegenover de door het bestreden Besluit opgelegde bijzondere voorwaarde waarin het storten van afvalstoffen die aanleiding geven tot anaërobe gistingprocessen wordt uitgesloten binnen een 25m brede strook door alleen het storten van bodemas, bouw- en afbraakpuin binnen deze strook toe te laten.

6.4. In het laatste onderdeel van het zesde middel verwijten verzoekende partijen het bestreden Besluit blijk te geven van onredelijkheid en onzorgvuldigheid, doordat het Besluit de vergunning toestaat op minder dan 200 meter van woon(uitbreidings)gebieden.

Het administratief dossier en de motivering van het bestreden Besluit doet voldoende blijken van de

noodzakelijke aandacht die werd geschonken bij de beoordeling van de vergunningsaanvraag en de beroepen op de milieu-effecten van de voorgenomen exploitatie op de omgeving (mens en milieu) en in het bijzonder op de terreinen van aanpalende woningen (zo ondermeer de overweging i.v.m. de 25 meter brede grensstrook waarop slechts afvalstoffen mogen worden gestort die geen aanleiding geven tot anaërobe gistingprocessen) Minstens kan worden gesteld dat de overheid niet 'kennelijk onredelijk' heeft geoordeeld over de verzoenbaarheid tussen de voorgenomen exploitatie en de bestaande bewoning, en met dit laatste ter dege rekening heeft gehouden in haar belangenbeoordeling waarbij alle vereisten van zorgvuldigheid werden nageleefd".

3.6.1.3. In de memorie van wederantwoord handhaven de verzoekende partijen het middel.

3.6.1.4. Wat het tweede onderdeel betreft verwijst de tussenkomende partij in haar verzoekschrift tot tussenkomst naar haar weerlegging van het vijfde middel.

Wat het eerste onderdeel betreft merkt zij op dat de door de verzoekende partijen bekritiseerde overweging inzake het gescheiden storten van afval gesteund is op het advies van het bestuur milieuvergunningen waarin wordt gesteld dat, aangezien het storten van materialen die aanleiding geven tot anaërobe gistingprocessen geurhinder met zich meebrengt, het aangewezen is het rechtstreeks storten van huisvuil te verbieden.

Er kan dus bezwaarlijk worden beweerd dat deze overweging op geen enkel concreet gegeven is gestoeld en niet wordt verantwoord.

Bovendien bestaat er geen tegenstrijdigheid in de motieven van het tweede bestreden besluit waar het eensdeels vaststelt dat een gescheiden storting van bodemas en bouw- en afbraakpuin in vak C en van de overige fracties elders, en anderdeels een technisch haalbaar alternatief van gescheiden storten in een strook van 25 meter oplegt, omdat het niet het gescheiden storten op zich is dat technisch niet haalbaar is,

doch het gescheiden storten van bepaalde stoffen op vak C en van andere stoffen op vak D praktisch niet realiseerbaar is.

Wat betreft het derde onderdeel van het zesde middel doet de tussenkommende partij nog gelden :

"3.1. Vooreerst moet hierbij nog worden opgemerkt dat de verzoekende partijen uitgaan van een verkeerde voorstelling van de feiten met betrekking tot de preciese plaats en de draagwijdte van de stortactiviteiten.

Volkomen ten onrechte wordt gesuggereerd dat de woningen en tuinen gelegen ten oosten van de 'gigantische vuilnisbelt' (sic!) zouden lijden onder stof- en geurhinder (bedoeld wordt de situatie van tweede verzoeker) die de grens van de normale ongemakken te boven zou gaan.

Verzoekster in tussenkomsst betwist formeel de ingeroepen stof- en geurhinder. Zij verwijst hierbij in het bijzonder naar de brief van 20 december 1993 van de Intercommunale voor vuilverwijdering en -verwerking in Brugge en ommeland waarin bevestigd wordt dat de door hen afgevoerde verbrandingsassen bij het verlaten van de oven worden ondergedompeld in een waterbad ter afkoeling en om stofvorming tegen te gaan, en naar de brief van 21 december 1993 van de Intercommunale voor vuilverwijdering en -verwerking voor Oostende en ommeland, waarin bevestigd wordt dat reeds sedert 1992 werd overgeschakeld naar natte asafvoer. In de factuurvoorwaarden van de verzoekster in tussenkomsst wordt overigens uitdrukkelijk vermeld dat het verboden is afval te storten dat geur- of stofhinder veroorzaakt. En verzoekende partij houdt heel streng de hand aan deze factuurvoorwaarden.

3.2. Vervolgens dient te worden vastgesteld dat de vraag over wat aanvaardbaar is vanuit het standpunt van een verantwoord milieubeleid een opportuniteitsoordeel inhoudt dat wezenlijk tot de appreciatiebevoegdheid van de bevoegde overheid behoort.

De Raad van State is niet bevoegd om m.b.t. deze vraag in de beoordelingsbevoegdheid van de beslissende overheid te treden. Hij kan hooguit nagaan of de beslissing niet kennelijk onredelijk is gelet op de omstandigheden van het geval, in welk geval hij sanctionerend kan optreden.

I.c. is de bestreden beslissing geenszins in strijd met het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel genomen. Uit de omstandigheden blijkt integendeel dat de overheid een weloverwogen beslissing heeft genomen, rekening houdend met de belangen van de diverse betrokken partijen. Dit blijkt onder meer uit de overweging in het bestreden besluit 'dat met name het storten van afvalstoffen die aanleiding geven tot anaërobe gistingsprocessen binnen een 25 m

brede strook kan voorkomen worden door het storten van bodemas, bouw- en afbraakpuin binnen deze strook enkel toe te laten'. Ook uit het administratief dossier blijkt overduidelijk dat de vergunningverlenende overheid wel degelijk voldoende rekening heeft gehouden met de nabijheid van de woonzone. Zij heeft dan ook de vereiste zorgvuldigheid in acht genomen en haar beslissing kan geenszins kennelijk onredelijk worden genoemd. Het middel is bijgevolg ongegrond".

3.5.2. Bespreking

3.5.2.1. Eerste onderdeel

Overwegende dat het eerste onderdeel van het middel **niet gegrond** is om de volgende redenen :

3.5.2.1.1. In artikel 4 van het in eerste aanleg genomen besluit van de bestendige deputatie van 22 april 1993 werd onder meer als bijzondere milieuvoorwaarde opgelegd :

"In vak C mag enkel bodemas van huisvuilverbrandingsinstallaties en bouw- en afbraakpuin gestort worden; de andere frakties worden gestort in vak D";

In het besluit werden daarvoor de volgende redenen redenen opgegeven :

"Overwegende dat door de aard van het gestorte materiaal geurhinder mogelijk is voor de dichtbijgelegen woningen; dat het daarom aangewezen is de materialen die geen geurhinder kunnen veroorzaken door decompositie en gisting voor te behouden voor storting in vak C, dat het dichtst bij woningen gelegen is (Kuurnsestraat); dat het vak C dus enkel mag gebruikt worden voor storten van bouwafval en afbraakpuin en voor het storten van bodemas van huisvuilverbrandingsinstallaties; dit zal geen problemen stellen in verband met de opvulling vermits bodemas het overgrote deel van de huidige aanvoer uitmaakt, nl. 60 volume %; dat de materialen die kunnen zorgen voor geurhinder verwezen worden naar vak D, dit zijn met name het rioolwaterzuiverings-slib, de niet brandbare en niet composteerbare frakties van het huisvuil en alle andere afvalstoffen die niet onder de hogergenoemde categorieën vallen;

dat door deze voorwaarden tegemoet gekomen wordt aan de bezwaren inzake geurhinder";

3.5.2.1.2. De tussenkomende partij tekende tegen bovenvermelde voorwaarde hoger beroep aan, onder meer aanvoerende dat het storten van bodemas op een afzonderlijk stortvak een slechte invloed zal hebben op de stabiliteit van de stortplaats in vak D, dat door de afwezigheid van voldoende afdekmaterialen in vak D moeilijk kan worden voldaan aan de bufferfunctie om in geval van nood ook huisvuil te verwerken en dat op twee verschillende stortzones tegelijk zal moeten worden gewerkt, hetgeen niet wenselijk is voor de controle en het verwerken van de aanvoer.

Deze bezwaren werden in de adviezen van de OVAM, het bestuur milieuvergunningen en de gewestelijke milieuvergunningscommissie gegrond bevonden.

Om die reden werd dan ook voorgesteld de betwiste bijzondere voorwaarde door de volgende bepaling te vervangen :

"binnen de strook van 25 m breedte gelegen langsheen de tuinen van de zich in de omgeving bevindende woningen mag enkel bodemas van huisvuilverbrandingsinstallaties, bouw- en afbraakpuin worden gestort";

Met betrekking tot die vervanging in het advies van het bestuur milieuvergunningen werd nog gesteld dat de betwiste voorwaarde werd opgelegd met het oog op de bescherming van de aanpalende woningen en tuinen, meer speciaal om geurhinder te voorkomen, dat bijgevolg alternatieven dienen opgelegd, dat het voorkomen van geurhinder voornamelijk bereikt wordt door het storten van materialen die aanleiding geven tot anaërobe gistingprocessen zo minimaal mogelijk te houden en dat bijgevolg, mede gelet op de vanuit ruimtelijk standpunt gezien minder ideale inplanting van deze stortplaats, het aangewezen is het rechtstreeks storten van huisvuil te verbieden.

3.5.2.1.3. Uit wat voorafgaat volgt niet alleen dat de verzoekende partijen niet op goede gronden staande kunnen houden dat de bekritiseerde overweging in het tweede bestreden besluit op geen enkel concreet gegeven van het administratief dossier is gesteund, maar ook dat er geen contradictie bestaat tussen de vaststelling dat het gescheiden storten in de vakken C en D de goede exploitatie van de stortplaats belet enerzijds en het aangehouden technisch alternatief dat binnen een 25 meter brede strook enkel bodemas en bouw- en afbraakpuin mag worden gestort anderzijds;

3.5.2.2. Tweede onderdeel

Overwegende dat het tweede onderdeel van het middel **niet gegrond** is omdat, nu het initiële Vlarem II werd vernietigd bij 's Raads arrest nr. 52.260, de v.z.w. Koninklijk Verbond der Belgische Schuttersverenigingen, van 16 maart 1995, artikel 110, § 1, 1° van dat oude Vlarem II geacht moet worden nooit te hebben bestaan en dus niet kan geschonden zijn;

3.5.2.3. Derde onderdeel

Overwegende dat het derde onderdeel van het middel **evenmin gegrond** is om de volgende redenen :

3.5.2.3.1. De verzoekende partijen leiden de schending van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel af uit het feit dat het tweede bestreden besluit vergunning verleent voor de exploitatie van een stortplaats voor huishoudelijke afvalstoffen die van de woonwijk aan de Kuurnsestraat, waaronder de woning van de tweede verzoeker, enkel gescheiden is door een bufferzone van 25 m.

De overweging in het tweede bestreden besluit "dat met name het storten van afvalstoffen die

aanleiding geven tot anaërobe gistingprocessen binnen een 25 m brede strook kan voorkomen worden door het storten van bodemas, bouw- en afbraakpuin enkel binnen deze strook toe te laten" en de daarop gesteunde bijzondere milieuvoorwaarde doen duidelijk blijken dat met de belangen van de bewoners van meergenoemde woonwijk wel degelijk rekening werd gehouden.

Het tweede bestreden besluit kan aldus geen onzorgvuldigheid of kennelijke onredelijkheid worden verweten,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op zestienduizend frank, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor een vierde.

De kosten van de tussenkomst, bepaald op drieduizend frank, komen ten laste van de tussenkomende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op eenentwintig oktober 1900 negenen-negentig, door de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de HH.	R. STEVENS,	staatsraad,
	D. MOONS,	staatsraad,
Mevr.	A. WIJNANTS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. WIJNANTS.

M. -R. BRACKE.